

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a soudců JUDr. Martiny Vernerové a JUDr. Jiřího Derfla ve věci

žalobce: **Zdravé Podřipsko, z. s.**, IČO: 08371873,
sídlem Straškov 2, 411 84 Straškov – Vodochody,
zastoupen Mgr. Jiřím Nezhybou, advokátem,
sídlem Údolní 567/33, 602 00 Brno,

proti

žalovanému: **Český báňský úřad**,
sídlem Kozí 748/4, 110 00 Praha 1,

za účasti osoby
zúčastněné na řízení: **České šterkopísky spol. s r. o.**, IČO: 27584534,
sídlem Cukrovarská 34, 190 00 Praha 9,
zastoupena Mgr. Tomášem Uherkem, advokátem,
sídlem Jandova 208/8, 190 00 Praha 9,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 10. 2022, č. j. SBS 46949/2022/ČBÚ-21,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Českého báňského úřadu ze dne 19. 10. 2022, č. j. SBS 46949/2022/ČBÚ-21, jímž žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Obvodního báňského úřadu pro území kraje Ústeckého (dále jen „obvodní báňský úřad“) ze dne 23. 9. 2021, č. j. SBS 38177/2021/OBÚ-04/1. Tímto rozhodnutím obvodní báňský úřad na žádost osoby zúčastněné na řízení povolil hornickou činnost v dobývacím prostoru Straškov ev. č. 71033 podle dokumentace „*Změna č. 5 plánu otvírky, přípravy a dobývání ložiska štěrkopísku Straškov*“ z ledna 2021 (dále jen „Změna č. 5“) za předpokladu dodržení podmínek, které současně stanovil. Obvodní báňský úřad současně vyslovil, že platnost tohoto rozhodnutí je do dosažení hranic plánu otvírky, přípravy a dobývání uvedených v jeho rozhodnutí o povolení hornické činnosti ze dne 6. 4. 2004, č. j. 1298/04. Žalobce současně navrhl, aby soud zrušil také zmíněné rozhodnutí obvodního báňského úřadu a přiznal žalobci náhradu nákladů soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal, že rozšířením dobývacího prostoru na základě napadeného rozhodnutí dojde k nevratnému zásahu do životního prostředí a zdraví obyvatel obce Straškov. Podotkl, že místní obyvatelé v důsledku probíhající těžby dlouhodobě pozorují úbytek až úplné vymizení vody ve svých studnách a zhoršení její kvality, což napadené rozhodnutí nereflektuje. Negativní vliv na podzemní vody v obcích Loucká a Straškov – Vodochody potvrzují podle žalobce vyjádření znalce Ing. Martina Jakoubka, které obec Loucká přiložila ke svému vyjádření ve správním řízení, a posudek RNDr. Dalibora Bílka, podle kterého je již nyní v dobývacím prostoru v rozporu s platným plánem otvírky, přípravy a dobývání č. 4 odkryta hladina podzemní vody. Žalobce připomněl, že k podnětu obce Straškov z roku 2019 obvodní báňský úřad připustil, že podmínka zachování vrstvy štěrkopísku jeden metr nad hladinou podzemní vody nebyla v minulosti vždy dodržena kvůli kolísající hladině podzemní vody. Podle žalobce má tedy těžba vliv na podzemní vody již nyní a její další rozšíření je nežádoucí. Dodal, že hydrologický posudek, na který odkazoval žalovaný, nijak nereflektuje těžbu pod hladinou podzemní vody, která má z hlediska životního prostředí významně horší dopady.
3. Podle žalobce nebyl ve správním řízení dostatečně vyřešen střet zájmů ve smyslu zákona č. 44/1988 Sb., o ochraně a využití nerostného bohatství, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „horní zákon“). Žalobce poznamenal, že správní orgány nezpochybily, že žalobce chrání veřejný zájem na ochraně životního prostředí v daném území, a přesto jej v rozporu se zákonem nepřizvaly jako účastníka řešení střetu zájmů. Napadené rozhodnutí podle žalobce na toto namítané pochybení nijak nereagovalo. Neztotožnil se s tvrzením žalovaného, že dopady na životní prostředí byly posouzeny dostatečně, a upozornil na to, že institut řešení střetu zájmů stojí mimo standardní posuzování vlivů záměrů na životní prostředí. Podle žalobce nelze naplněním jednoho požadavku automaticky považovat za naplněný i požadavek jiný. Žalobce konstatoval, že žalovaný povolil rozšíření dobývacího prostoru v rozporu s § 17 odst. 2 zákona č. 61/1988 Sb., o hornické činnosti, výbušninách a o státní báňské správě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o hornické činnosti“), neboť žalobce nebyl k řešení střetu zájmů přizván, a žádost osoby zúčastněné na řízení tak nemohla obsahovat všechny předepsané přílohy, resp. doklady o vyřešení střetu zájmů, a není proto dostatečným podkladem k posouzení navrhované hornické činnosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

4. Závazné stanovisko ministryně životního prostředí ze dne 19. 7. 2022, č. j. MZP/2021/430/1097, (dále jen „potvrzující stanovisko EIA“) je podle žalobce nepřezkoumatelné a nemůže být podkladem pro vydání napadeného rozhodnutí. Konstatoval, že v částech e) a f) se ministryně věcně nevyjádřila k jednotlivým argumentům a své závěry neodůvodnila. Z reakce na námitku nezahrnutí prašnosti holého substrátu způsobené větrnou erozí není podle žalobce zřejmé, na základě čeho ministryně dospěla k závěru, že vypořádání této námítky zpracovatelem dokumentace EIA proběhlo v souladu se zákonem a že námitka žalobce není důvodná. Konstatoval, že ve vztahu k námitce ohledně použití staré hlukové zátěže ministryně životního prostředí odkázala na příslušné ustanovení nařízení vlády č. 272/2011 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „nařízení č. 272/2011 Sb.“), aniž uvedla, o jaké ustanovení se jedná. K námitce provozu mimo stanovenou denní dobu 6:00 až 22:00 pak podle žalobce ministryně pouze uvedla, že s ohledem na charakter záměru (předpokládanou dobu expedice suroviny) lze předpokládat, že vliv dopravy mimo stanovenou dobu bude minimální, aniž by však specifikovala neurčité termíny charakter záměru a předpokládaná doba expedice suroviny a aniž by uvedla, na základě čeho k tomuto závěru dospěla. Žalobce uzavřel, že potvrzující stanovisko EIA nesplňuje požadavky přezkoumatelného rozhodnutí obsažené v rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6 A 48/92-23, tudíž pro vydání napadeného rozhodnutí chybí zákonem požadované posouzení vlivů na životní prostředí a veřejné zdraví.
5. Podle žalobce je potvrzující stanovisko EIA rovněž nezákonné, neboť nereflektuje procesní pochybení spočívající v tom, že navzdory nesouhlasu obcí Straškov – Vodochody (podpořeného peticí veřejnosti) a Loucká nebylo nařízeno veřejné projednání. Žalobce nesouhlasil s formalistickým výkladem § 17 odst. 1 a § 3 písm. d) a h) zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o posuzování vlivů“), že podmínkou pro nařízení veřejného projednání je nesouhlasné vyjádření veřejnosti, tedy jedné nebo více osob, nikoli obce, a že petice občanů není relevantní. Upozornil na Aarhuskou úmluvu a směrnici Evropského parlamentu a Rady 2011/92/EU, o posuzování vlivů některých veřejných a soukromých záměrů na životní prostředí, (dále jen „směrnice o posuzování vlivů“) s tím, že jedním ze základních principů posuzování vlivů na životní prostředí je účinná účast veřejnosti. Zdůraznil, že pokud se ve věci byt zprostředkovaně v petici přiložené k vyjádření obce vyjádřila veřejnost, měl posuzující orgán veřejné projednání nařídit. Vzhledem k okolnostem případu považoval žalobce nenařízení veřejného projednání za zásadní procesní pochybení, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.
6. Další vady potvrzujícího stanoviska EIA spatřoval žalobce v tom, že nebylo vyhověno jeho požadavku na zákaz těžby a rekultivačních aktivit v noční době. Odkázal na vyjádření Krajské hygienické stanice ze dne 12. 6. 2019, č. j. KHSUL/25928/2019, které nedoporučilo záměr ke kladnému projednání, neboť posouzení nebylo provedeno komplexně a vyhodnocení z hlediska vlivu na zdraví mohlo být podhodnocené. Upozornil také na hlukovou studii zmiňovanou v potvrzujícím stanovisku EIA, podle níž při těžbě v noci v severní části plochy P4 a v severní části plochy P5 by byly hygienické limity překročeny. Dodal, že podle posudku RNDr. Dalibora Bílka je posouzení hluku z nočního provozu (bez dopravy) zjevně obtížné vzhledem k nejistotám v postupu těžby, predikce konfigurace terénu (ochranné valy) a umístění těžebních mechanismů; nicméně v některých případech by zjevně došlo k překročení hygienických limitů. Vzhledem k popsáním nejistotám a faktu, že se těžba neustále přibližuje k obytné zástavbě, je podle Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalobce namíste aplikovat princip předběžné opatrnosti a těžbu v noční době z důvodu ochrany veřejného zdraví zcela zakázat.

7. Podmínku používat při rekultivaci pro vyplnění vytěženého prostoru výhradně místní materiál označil žalobce za nedostatečnou, neboť hloubka budoucí těžby od stávajícího terénu je až 14 m. Podle žalobce místní materiál zjevně nebude pro vyplnění vytěženého prostoru dostačovat a hrozí, že prostor bude vyplněn odpady. Žalobce nesouhlasil s tvrzením, že z principu rekultivace (vrácení skryvky na původní plochu zmenšenou o jezero) je zřejmé, že materiálu bude dostatek, ani s tvrzením v potvrzujícím stanovisku EIA, že stručný popis rekultivace v dokumentaci EIA je dostačující. S odkazem na § 5 odst. 3 zákona o posuzování vlivů a § 31 odst. 5 horního zákona žalobce shrnul, že potvrzující stanovisko EIA nenapravilo vady závazného stanoviska Ministerstva životního prostředí ze dne 24. 9. 2019, č. j. MZP/2019/530/1381, (dále jen „stanovisko EIA“) spočívající v nedostatečném zhodnocení vlivů rekultivace území a v důsledku toho stanovilo podmínky, které nezajistí dostatečnou ochranu životního prostředí a veřejného zdraví.
8. Potvrzující stanovisko EIA podle žalobce nereagovalo na argumenty, že skladba odběratelů není v čase konstantní a hluková studie reflektuje pouze provoz v denní době (6:00 až 22:00), ačkoli nákladní automobily jezdí do pískovny a z ní již před 6:00. Žalobce dodal, že část dopravy v současné době probíhá v obou směrech na trase Straškov – Velvary, kde se doprava vůbec nepředpokládala. Doprava po této trase podle žalobce zásadně omezuje obyvatele obce Straškov. Trval na tom, že využití korekce hlukové zátěže není namíste. Uzavřel, že potvrzující stanovisko EIA nenapravilo vady stanoviska EIA spočívající v nedostatečném zhodnocení vlivů dopravy a potvrdilo nezákonné použití korekce staré hlukové zátěže.
9. Dále žalobce namítal, že napadené rozhodnutí, resp. stanovisko EIA a potvrzující stanovisko EIA vykazují i další vady, kterými jsou využití tzv. salámové metody (záměrné rozdělení záměru na dvě samostatně posuzované části, ačkoli mezi jejich posouzením uplynul pouze rok), nedostatečné posouzení kumulativních vlivů jednotlivých etap rozšíření dobývacího prostoru a vlivů těžby v lomu Straškov a v blízkém lomu Ledčice. Žalobce upozornil také na absenci podmínky zpracování nového plánu sanace a rekultivace v návaznosti na nově navrhovanou vodní plochu ve stanovisku EIA, nezahrnutí prašnosti holého substrátu způsobené větrnou erozí do posouzení a na to, že stanovené podmínky nebudou způsobit dosáhnout dostatečného stupně ochrany životního prostředí. Podotkl, že navzdory vyjádření Krajského úřadu Ústeckého kraje, které požadovalo, aby součástí technických a organizačních opatření byla povinnost používat k odvozu pouze vozidla, která jsou opatřena plachtou či jiným zařízením zamezujícím úletu či úniku převáženého materiálu, nebyla tato podmínka do stanoviska EIA zahrnuta. Rozdělení dopravy jedoucí z pískovny podle žalobce neodpovídá odhadu hlukové studie. V podrobnostech pak žalobce odkázal na odvolání.

Vyjádření žalovaného k žalobě

10. Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na dokumentaci Změny č. 5 a uvedl, že podle hydrogeologického posudku RNDr. Zdeňka Patzeltta nedojde realizací posuzované změny k novým významněji nepříznivým vlivům na hydrogeologické poměry ani k nepříznivým vlivům na jiné chráněné zájmy závislé na hydrogeologických poměrech. Připomněl, že do rozhodnutí obvodního báňského úřadu byly zpracovány podmínky stanovené v závazném stanovisku Městského úřadu Roudnice nad Labem, a uzavřel, že nesdílí obavy o ohrožení podzemních vod, které ostatně žalobce relevantně nedoložil. Ke střetu zájmů Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalovaný upozornil na § 33 odst. 1 horního zákona a podotkl, že žalobce není osobou, které by zákon zakládal možnou příslušnost řešit střet zájmů v oblasti vod. Potvrzující stanovisko EIA podle žalovaného představuje odborný názor dotčeného orgánu, který byl žalovaný povinen respektovat, nikoli hodnotit či interpretovat. Odůvodnění zmíněného potvrzujícího stanoviska EIA označil žalovaný za úsporné, avšak dostatečné.

11. K údajně chybějícímu veřejnému projednání žalovaný poznamenal, že Ministerstvo životního prostředí neobdrželo žádná odůvodněná nesouhlasná vyjádření veřejnosti k dokumentaci a obě nesouhlasná stanoviska obcí nevyhodnotilo jako vyjádření veřejnosti. Zdůraznil, že zákon o posuzování vlivů rozlišuje mezi veřejností a dotčenými územními samosprávnými celky. Žalovaný připomněl, že obec Straškov – Vodochody vydala dne 5. 2. 2021 kladné závazné stanovisko ke Změně č. 5 a žalobce nesouhlas se Změnou č. 5 neprojednal se zástupci obce. Veřejné projednání Změny č. 5 nicméně proběhlo dne 9. 5. 2021, zástupce žalobce se jej zúčastnil, byl seznámen s dokumentací, byly zodpovězeny dotazy a byl seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí. Při tomto veřejném projednání obec Straškov – Vodochody podle žalovaného trvala na svém závazném stanovisku a žalobce na svých námitkách. Žalovaný uzavřel, že po správním orgánu nelze požadovat, aby suploval absentující komunikaci mezi žalobcem a obcí, a to nad rámec zákona.
12. Žalovaný konstatoval, že osoba zúčastněná na řízení nemůže provádět těžbu ani rekultivační aktivity v noční době, dokud nebude ověřeno dodržení hlukových limitů autorizovaným měřením. K podmínkám rekultivace žalovaný podotkl, že pro budoucí těžbu, již se obavy žalobce o nedostatku materiálu pro závážku týká, ještě nebyl zpracován souhrnný plán sanace a rekultivace. Napadené rozhodnutí podle žalovaného podrobně vysvětluje závěry hlukové studie a žalobce nevysvětlil, v čem spočívá nezákonnost použití korekce staré hlukové zátěže. Žalovaný uzavřel, že všechny ostatní námitky žalobce byly podrobně vypořádány v odůvodnění napadeného rozhodnutí, a navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

Osoby zúčastněné na řízení

13. Osoba zúčastněná na řízení České štěrkopísky spol. s r. o. ve svém vyjádření konstatovala, že žaloba obsahuje nepravdivá tvrzení, jimiž se žalobce snaží navodit mylný dojem, jako by šlo o rozšíření dobývacího prostoru a následné zahájení těžby. Ve skutečnosti byl dobývací prostor Straškov stanoven již dne 24. 11. 1986 a na ploše označované P4, již se týká žalobou napadená Změna č. 5, byla hornická činnost povolena již dne 6. 4. 2004. Podotkla, že Změna č. 5 je v pořadí již pátou změnou povolení hornické činnosti z roku 2004, jejíž plošný rozsah se nemění; jde jen o změnu technologie úpravy štěrkopísku ze suchého třídění na mokré třídění a s tím související těžbu pod hladinou podzemní vody. Osoba zúčastněná na řízení dodala, že v roce 2021 skutečně bylo vydáno povolení hornické činnosti pro další plochu těžby označovanou jako P1 a P3, avšak v rámci nezměněného rozsahu dobývacího prostoru a ve zcela jiném řízení.
14. Podle osoby zúčastněné na řízení žalobce neuvedl, proč a jak by mělo v důsledku Změny č. 5 dojít k údajnému ohrožení množství a kvality podzemních vod. Žalobcovo tvrzení, že hydrologický posudek, který je součástí dokumentace, nijak nereflktuje těžbu pod hladinou podzemní vody, označila za obecné, neurčité a nepravdivé. Poznamenala, že žalobce patrně napadá odborné hydrogeologické posouzení ze dne 13. 12. 2018 od zpracovatele RNDr. Jiřího Starého, které však těžbu pod hladinou podzemní vody reflektovalo. Také posudek EIA se podle osoby zúčastněné na řízení těžbou pod hladinou podzemní vody podrobně zabýval. Dále poukázala na závěry hydrogeologického posudku Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

ze dne 10. 6. 2020 vypracovaného RNDr. Zdeňkem Patzeltem, které akceptoval i příslušný vodoprávní úřad (Městský úřad Roudnice nad Labem), jímž stanovené podmínky zajišťující dostatečnou ochranu podzemních vod převzal obvodní báňský úřad do svého rozhodnutí. Dodala, že žalobce proti obsahu závazného stanoviska vodoprávního úřadu ze dne 10. 3. 2021, které je podle § 149 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) závazné pro výrokovou část rozhodnutí obvodního báňského úřadu, v odvolání nic konkrétního nenamítal a nesměruje proti němu ani žaloba.

15. Osoba zúčastněná na řízení nesouhlasila s názorem žalobce, že by těžební organizace byla podle § 17 odst. 2 zákona o hornické činnosti a podle § 33 horního zákona povinna s ním uzavřít dohodu o vyřešení střetu zájmů. Předmětná ustanovení se podle osoby zúčastněné na řízení týkají zejména nutnosti doložení vlastnického či poživacího práva k dotčeným pozemkům, tedy vyřešení střetu veřejného zájmu na těžbě výhradního ložiska se zájmem na ochraně vlastnického práva vlastníka dotčeného pozemku apod. Zdůraznila, že žádné zákonné ustanovení neukládá těžební organizaci povinnost uzavřít dohodu o vyřešení střetu zájmů s každým spolkem, který se přihlásil do řízení o povolení hornické činnosti (to by mohlo řízení zcela paralyzovat) nebo který by se do řízení mohl přihlásit v budoucnu.
16. Stanovisko EIA a potvrzující stanovisko EIA, která tvoří jeden celek a je třeba je posuzovat v souhrnu, jsou podle osoby zúčastněné na řízení bez jakýchkoli vad a způsob vypořádání všech připomínek dotčených orgánů a obcí v procesu EIA byl dostatečný. Konstatovala, že žalobcova odvolací námitka ohledně údajně nedostatečného vypořádání připomínky obce Straškov týkající se prašnosti holého substrátu účelově vytrhávala z kontextu jednu větu a důsledně ignorovala několik dalších vět na straně 38 posudku EIA, kde byla příslušná připomínka vypořádána. Žalobcem požadovaná opatření proti prašnosti navíc vyplývají z platných právních předpisů, tudíž není třeba je opisovat do podmínek stanoviska EIA. Osoba zúčastněná na řízení proto pokládala vypořádání dotčené odvolací námítky v potvrzujícím stanovisku EIA za dostatečné. Korekci na starou hlukovou zátěž použil zpracovatel hlukové studie podle osoby zúčastněné na řízení zcela oprávněně a v souladu s § 2 písm. n) a § 12 odst. 4 nařízení č. 272/2011 Sb. Vypořádání příslušné odvolací námítky označila za strohé, leč výstižné a dostačující. Odůvodnění potvrzujícího stanoviska EIA týkající se provozu mimo stanovenou denní dobu (6:00 až 22:00) podle osoby zúčastněné na řízení odpovídá strohé a nepodložené odvolací námitce; žalovaný k tomu na straně 7 napadeného rozhodnutí dodal, že organizace těžbu ani rekultivační aktivity v noční době nemůže provádět dříve, než bude ověřeno dodržení hlukových limitů autorizovaným měřením. Osoba zúčastněná na řízení podotkla, že v době od 22:00 do 6:00 nelze provádět těžbu ani rekultivační aktivity, tudíž v této době logicky k pískovně nejezdí automobily, neboť by tam neměly co dělat. To měla podle osoby zúčastněné na řízení na mysli ministryně životního prostředí, když v části f.6) potvrzujícího stanoviska EIA uvedla, že s ohledem na charakter záměru (předpokládanou dobu expedice suroviny) lze předpokládat, že vliv dopravy mimo stanovenou denní dobu bude minimální.
17. K námitce údajně chybějícího veřejného projednání osoba zúčastněná na řízení připomněla, že zákon o posuzování vlivů rozlišuje mezi veřejností a dotčenými územními samosprávnými celky, tudíž nesouhlasné stanovisko obce nemá za následek nařízení veřejného projednání. Na tom podle osoby zúčastněné na řízení nic nemění ani petice, která byla adresována obci, nikoli úřadu vedoucímu proces EIA. Doplnila, že pokud se někdo z osob, které petici podepsaly, chtěl přímo účastnit procesu EIA a stát se veřejností

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

ve smyslu § 3 písm. h) zákona o posuzování vlivů, nic mu nebránilo zaslat přímo Ministerstvu životního prostředí své odůvodněné nesouhlasné vyjádření, jediné pak by bylo nutné nařídit veřejné projednání.

18. V argumentaci k podmínce č. 11 stanoviska EIA (těžba a rekultivační aktivity v noční době) žalobce podle osoby zúčastněné na řízení opomenul závěr hlukové studie, že při těžbě v dobývacím prostoru ve střední a jižní části plochy P4 (která je předmětem tohoto řízení) a v jižní části plochy P5 (která předmětem tohoto řízení není) hluk z provozu posuzovaného záměru v noční době nepřekročí hygienický limit. Pouze při těžbě v noční době v severní části plochy P4 a ve střední a severní části plochy P5 by byly hygienické limity překročeny, tudíž pouze na těchto menších částech není možné provádět těžbu v noční době, dokud nebude autorizovaným měřením hluku doloženo nepřekračování stanovených hygienických limitů pro noční dobu u nejbližší obytné zástavby. Osoba zúčastněná na řízení upozornila na protihluková opatření (zejména protihlukové valy ze skrývkových materiálů) a poznamenala, že šíření hluku z pískovny se bude měnit (příznivým směrem) a že na základě měření z roku 2018 zohledňujícího tehdejší konfiguraci terénu a umístění těžebních mechanismů nelze zakázat noční těžbu, která bude probíhat za 9 až 14 let od současnosti, kdy již budou rozhodné okolnosti jiné, vlivem valů příznivější.
19. Osoba zúčastněná na řízení odmítla nepodložené tvrzení žalobce o hrozbě vyplnění prostoru při rekultivaci jakýmsi odpadem. Vysvětlila, že vytěžená plocha nebude rekultivována do původní nadmořské výšky 224 m. n. m., ale do výšky 214 m. n. m., kdy rozdíl tvoří mocnost vytěženého štěrkopísku. Zdůraznila, že podle posudku EIA z principu rekultivace (vrácení skrývky na původní plochu zmenšenou o jezero) je zřejmé, že materiálu bude dostatek. Vypořádání této námitky na straně 7 potvrzujícího stanoviska EIA osoba zúčastněná na řízení pokládala za správné a dostatečné, stejně jako vypořádání námitky hluku z dopravy pod bodem f.4) na straně 8 potvrzujícího stanoviska EIA.
20. K údajným dalším vadám osoba zúčastněná na řízení předeslala, že jde o sběrný žalobní bod, zcela obecný, bez konkrétní argumentace a nepodložený; k jednotlivým odřádkům pak vždy odkázala na potvrzující stanovisko EIA. Žalobcem tvrzené „*záměrné rozdělení záměru*“ mělo podle osoby zúčastněné na řízení racionální důvody (zejména rozdílnost obou záměrů). K údajně nedostatečnému posouzení kumulativních vlivů jednotlivých etap rozšíření dobývacího prostoru zopakovala, že k žádnému rozšíření dobývacího prostoru nikdy nedošlo. Povinnost používat k odvozu pouze vozidla opatřená plachtou považovala osoba zúčastněná na řízení za naprostý standard a za zákonnou povinnost dopravce plynoucí např. z § 5 odst. 1 písm. i) a z § 52 odst. 2 a 6 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Podle osoby zúčastněné na řízení tak nebylo třeba duplicitně ukládat takové povinnosti v rámci podmínek stanoviska EIA. Zároveň poukázala na podmínku č. 17 stanoviska EIA, která ukládá povinnost provádět pravidelnou kontrolu technického stavu používané strojní techniky a dopravních prostředků z hlediska znečišťování ovzduší. Podotkla, že žalobce nijak nedoložil své – nepravdivé – tvrzení, že rozdělení dopravy jedoucí z pískovny údajně neodpovídá odhadu hlukové studie.
21. S odkazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2003, č. j. 5 A 27/2000-49, a ze dne 22. 1. 2007, č. j. 8 Afs 55/2005-74, osoba zúčastněná na řízení zdůraznila, že uvedení konkrétních žalobních námitek nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání, či snad pouhým odkazem na takové podání; žalobce je povinen uvést žalobní Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

námítky v žalobě, soud se nemůže spokojit s odkazem na podání účastníka, které učinil ve správním řízení, např. odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Navrhla, aby soud žalobu zamítl.

Posouzení věci soudem

22. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tím výslovně souhlasili.
23. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
24. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
25. Před vypořádáním jednotlivých žalobních bodů soud připomíná, že každý žalobce je povinen vylicít, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, publ. pod č. 835/2006 Sb. NSS). S uvedenými závěry se zdejší soud plně ztotožňuje a dodává, že se v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nemůže zabývat námitkami, které žalobce uplatnil v odvolání, byť žalobce na toto podání v žalobě odkázal. Soud zdůrazňuje, že předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí odvolacího orgánu, a nikoli rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, a tudíž žalobní argumentace musí směřovat právě proti rozhodnutí odvolacího orgánu (žalovaného), a nikoli proti prvostupňovému rozhodnutí, které nikterak nereflektuje úvahy odvolacího orgánu vyvolané odvoláním. Navíc je zákonným požadavkem [srov. § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], aby žalobní body byly v žalobě výslovně vymezeny, čímž je ohraničen rozsah soudního přezkumu. Za žalobní bod přitom nelze považovat obecný či paušální odkaz na určité podání uplatněné ve správním řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2008, č. j. 5 Afs 59/2008-79), a to tím spíše, pokud na ně správní orgán reagoval.
26. V projednávané věci se žalobcovým odvoláním zabýval žalovaný a své závěry vtělil do napadeného rozhodnutí. Za dané situace se měl žalobce v žalobě bránit proti konkrétním závěrům žalovaného reagujícím na odvolací důvody, což pochopitelně nelze činit prostřednictvím odkazu na odvolání zpracované v době, kdy žalobci závěry žalovaného ještě nebyly známy. Soud dále podotýká, že není možné, aby za žalobce spekulativně Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

domýšlel další argumenty, konkretizoval jeho obecná tvrzení či vybíral ze spisu ty skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu a přebíral by naopak funkci žalobcova advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, publ. pod č. 2162/2011 Sb. NSS, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 8. 2021, č. j. 10 Afs 171/2021-44). Lze tedy uzavřít, že žalobcův obecný odkaz na jeho odvolání nepředstavuje žalobní bod ani upřesnění či doplnění žalobních tvrzení, neboť nejde o reakci na žalobou napadené rozhodnutí a soudu nepřísluší suplovat žalobce tím, že by v odvolání vyhledával možné argumenty doplňující jeho žalobu. Soud proto na základě žalobcova obecného odkazu nepovažoval argumentaci obsaženou v odvolání za žalobní bod a touto se nezabýval.

27. Dále soud pokládá za podstatné zdůraznit, co bylo předmětem správního řízení, které vyústilo ve vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Předmět správního řízení vymezila osoba zúčastněná svou žádostí ze dne 17. 3. 2021, v níž žádala o povolení Změny č. 5 plánu otvírky, přípravy a dobývání ložiska šterkopísku Straškov. Podle dokumentace přiložené k předmětné žádosti se jedná o změnu technologie úpravy šterkopísku ze suchého třídění na mokré třídění a umožnění těžby pod hladinou podzemní vody (Změna č. 5 z dosavadního znění plánu otvírky, přípravy a dobývání ložiska šterkopísku Straškov vypustila povinnost zachovávat jeden metr silnou vrstvu šterkopísků nad maximální hladinou podzemní vody nebo nad bází ložiska z důvodu ochrany zdroje podzemní vody a upravila pravidla pro nakládání s vodami). Napadeným rozhodnutím pravomocně povolená Změna č. 5 tedy rozhodně nerozšiřuje dobývací prostor, resp. nijak nemění jeho dosavadní plošné vymezení ani hranice těžby vyplývající z plánu otvírky, přípravy a dobývání ložiska šterkopísku Straškov z prosince 2003, který byl schválen rozhodnutím Obvodního báňského úřadu ze dne 6. 4. 2004, č. j. 1298/04, ve znění později schválených změn č. 1 až 4. Žalobcovo tvrzení o rozšíření dobývacího prostoru je proto ve vztahu k napadenému rozhodnutí přinejmenším zavádějící a nelze přisvědčit ani jeho námitce, že údajným rozšířením dobývacího prostoru na základě napadeného rozhodnutí dojde k nevratnému zásahu do životního prostředí a zdraví obyvatel obce Straškov. Jednotlivé podklady, na základě kterých správní orgány rozhodovaly, tj. zejména dokumentace předložená osobou zúčastněnou na řízení a závazná stanoviska založená ve správním spisu, navíc podle názoru soudu dostačují k vyvrácení nepodložených obav žalobce z možného zásahu do životního prostředí a zdraví obyvatel.
28. Z jednotlivých žalobních bodů se soud nejprve zaměřil na namítanou nepřekoumatelnost napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že žalovaný nereagoval na žalobcem tvrzené pochybení spočívající v nepřizvání žalobce k řešení střetu zájmů ve smyslu horního zákona. Soud prostudoval odůvodnění napadeného rozhodnutí a shledal, že žalovaný se otázkou střetu zájmů zabýval na straně 4, kde vymezil pojem střet zájmů a upozornil na to, že žalobci byl dán plný prostor pro uplatnění jeho práv v souladu s § 70 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů a podle § 3 písm. i) zákona o posuzování vlivů. Žalovaný zdůraznil, že žalobce po celé řízení nepředložil na podporu svých názorů žádný relevantní dokument, studii či vyjádření kompetentních osob k dané problematice a obvodní báňský úřad se naopak velmi pečlivě věnoval posouzení vlivu hornické činnosti na životní prostředí a podle závazného stanovisko Ministerstva životního prostředí, vydaného podle § 9a odst. 6 zákona o posuzování vlivů, nebyly identifikovány podstatné změny záměru, které by mohly vygenerovat nové významné vlivy nebo významně změnit identifikované vlivy na jednotlivé složky životního prostředí a veřejného zdraví. Podle žalovaného navíc obvodní Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

báňský úřad v žádosti o Změnu č. 5 a doložené dokumentaci neshledal nedostatky, které by mohly ohrožovat práva a právem chráněné zájmy účastníků řízení, a do svého rozhodnutí zahrnul řadu podmínek cílících na ochranu životního prostředí a zdraví. Soud dále podotýká, že obvodní báňský úřad ve svém rozhodnutí, které tvoří s napadeným rozhodnutím jeden celek, poukázal na to, že střety na úseku ochrany životního prostředí byly vypořádány ve stanoviscích a vyjádřeních dotčených orgánů k ochraně těchto zájmů příslušných.

29. Jakkoli by si soud dokázal představit podrobnější vypořádání předmětné odvolací námitky obsahující vysvětlení, které konkrétní protichůdné zájmy a za jakých okolností je třeba řešit postupem podle § 33 horního zákona, v kontextu projednávané věci (nejde o stanovení nového dobývacího prostoru, o rozšíření dobývacího prostoru ani o povolení těžby v jiném než dosud schváleném plošném rozsahu, nýbrž jen o změnu technologie třídění a umožnění těžby pod hladinou podzemní vody) lze odůvodnění napadeného rozhodnutí ve spojení s rozhodnutím obvodního báňského úřadu považovat za dostatečné, neboť je z něj zjevné, že zájmy reprezentované žalobcem podle žalovaného předmětem postupu podle § 33 horního zákona být neměly. Žalovaný svou úvahu založil na tom, že žalobce své tvrzení o ohrožení zájmů, které by mohlo vyvolat nutnost řešit střet zájmů podle § 33 horního zákona, ničím nedoložil, zatímco závazná stanoviska a další podklady pro rozhodnutí možnost ohrožení zájmů chráněných žalobcem vyvrací. Podle názoru soudu je přitom logické, že v situaci, kdy podle správních orgánů nic důkazně podloženého nenásvědčovalo ohrožení objektů a zájmů žalobce ve smyslu § 33 horního zákona, nepovažovaly správní orgány za potřebné ani řešení střetu zájmů se žalobcem postupem podle tohoto ustanovení.
30. V této souvislosti soud současně poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že *„[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“* (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007-100, však zároveň nelze po odvolacím orgánu požadovat, aby se vyslovil ke každé větě uvedené v odvolání; plně postačí, pokud z jeho rozhodnutí bude zřejmé, na základě, jakých skutečností rozhodoval a jakými úvahami se řídil. Těmto požadavkům žalovaný v projednávané věci dostál, neboť z jeho rozhodnutí je zřejmé, z jakých zjištění vycházel, jak o nich uvažil a proč neakceptoval jednotlivé odvolací námitky. Podle názoru soudu je rovněž třeba zohlednit, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů rozhodnutí či pro jeho nesrozumitelnost skutečně toto rozhodnutí nelze meritorně přezkoumat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64); taková situace však v projednávané věci nenastala. Zdejší soud proto uzavírá, že napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností netrpí.
31. Žalobce ostatně spíše než s rozsahem odůvodnění napadeného rozhodnutí nesouhlasí se závěrem správních orgánů, které neshledaly pochybení v tom, že žalobce nebyl k řešení střetu zájmů přizván. To však není otázkou přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nýbrž otázkou možných procesních pochybení správních orgánů, na kterou se soud zaměří nyní.

32. Podle § 33 odst. 1 horního zákona platí: *„Jestliže jsou využitím výhradního ložiska ohroženy objekty a zájmy chráněné podle zvláštních předpisů, objekty a zájmy fyzických nebo právnických osob, jsou organizace, orgány a fyzické a právnické osoby, jimž přísluší ochrana těchto objektů a zájmů, povinny ve vzájemné součinnosti řešit tyto střety zájmů a navrhnout postup, který umožní využití výhradního ložiska při zabezpečení nezbytné ochrany uvedených objektů a zájmů.“* Z § 17 odst. 1 zákona o hornické činnosti plyne, že *„[ž]ádost o povolení hornické činnosti podle § 9 až 11 a § 13 předkládá organizace s předepsanou dokumentací a doklady nejpozději 3 měsíce před plánovaným zahájením prací obvodnímu báňskému úřadu.“* Podle odstavce 2 téhož ustanovení platí, že *„[p]okud jsou hornickou činností ohroženy právem chráněné objekty a zájmy, musí být se žádostí předloženy doklady o vyřešení střetů zájmů.“*
33. Výkladem citovaných ustanovení se velmi podrobně zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 1. 2018, č. j. 2 As 196/2016-133, publ. pod č. 3738/2018 Sb. NSS. Vyslovil, že *„[r]ešení střetů zájmů dle § 33 [horního] zákona ... představuje jakožto zvláštní institut horního práva ochranu věcných práv a jiných chráněných zájmů (zejména život a zdraví) fyzických a právnických osob ohrožených hornickou činností. Pojem ‚ohrožení‘ je třeba odlišovat od pojmu ‚dotčení‘, který slouží k určení okruhu účastníků správního řízení a vztahuje se k zásahu nižší intenzity. Hrozba újmy dle § 33 [horního] zákona ... musí být vzhledem k podmínkám v místě reálná a její intenzita musí být srovnatelná se zničením, poškozením či podstatným snížením některého z užitných parametrů daného objektu. Okruh zájmů a osob ohrožených hornickou činností je oproti vymezení účastníků řízení třeba vykládat restriktivně, nikoliv však tak, že se užít pouze na osoby, na jejichž pozemcích bude hornická činnost probíhat. Odpovědnost za řádné vymezení okruhu zájmů a osob ohrožených hornickou činností, které je třeba provést na základě odborného (zpravidla znaleckého) posouzení konkrétních geologických a jiných podmínek v území, nese v prvé řadě těžební organizace. Doložení vyřešení střetu zájmů dle § 33 [horního] zákona ... je nezbytnou podmínkou pro vyhovění žádosti o povolení hornické činnosti. Za účelem ověření, že střet zájmů byl v území řádně vyřešen, je správní orgán povinen na základě odborného posouzení jasně vymezit okruh ohrožených zájmů a osob, jichž se řešení střetu zájmů týká. Do odůvodnění svého rozhodnutí zahrne popis konkrétních podmínek v území a předpokládanou intenzitu zásahu hornické činnosti do jednotlivých zájmů.“*
34. S tímto názorem Nejvyššího správního soudu se zdejší soud plně ztotožňuje a dodává, že předmětné ustanovení necílí jen na ochranu objektů a vlastnických práv fyzických a právnických osob. Jeho aplikace může být namístě i v případě ohrožení zájmu na ochraně životního prostředí či zdraví, nicméně pouze za předpokladu, že ve smyslu citovaného judikátu půjde o ohrožení reálné, dosahující patřičné intenzity. V poměrech projednávané věci soud konstatuje, že osobě zúčastněné na řízení (jakožto organizaci ve smyslu § 6 horního zákona) nevznikla povinnost řešit se žalobcem střet zájmů postupem podle § 33 horního zákona a předložit se žádostí o Změnu č. 5 doklady o vyřešení střetu zájmů se žalobcem. Soud zdůrazňuje, že v projednávané věci nešlo o stanovení nového dobývacího prostoru, o rozšíření dobývacího prostoru ani o povolení těžby v jiném než dosud schváleném plošném rozsahu. Jak již soud uvedl, Změna č. 5 spočívala ve změně technologie úpravy šterkopísku ze suchého třídění na mokré třídění a v umožnění těžby pod hladinou podzemní vody. Takto vymezenému předmětu řízení musí podle názoru soudu odpovídat i případná povinnost postupu podle § 33 horního zákona. Osobě zúčastněné na řízení by tak mohla vzniknout povinnost řešit se žalobcem střet zájmů pouze v případě, že by jí požadovaná změna technologie úpravy šterkopísku a těžba pod

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

hladinou podzemní vody představovaly reálné ohrožení zájmů chráněných žalobcem, tj. životního prostředí nebo zdraví obyvatel.

35. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že osoba zúčastněná na řízení spolu se žádostí o povolení Změny č. 5 předložila obvodnímu báňskému úřadu rozsáhlou dokumentaci. V dokumentu nazvaném „*ZMĚNA č. 5 Plánu otvírky, přípravy a dobývání ložiska šterkopísku Straškov*“ z ledna 2021 osoba zúčastněná na řízení popsala a odůvodnila ohlašovanou změnu a uvedla přehled objektů a zájmů chráněných podle zvláštních předpisů dotčených plánovanou činností. Konkrétně poukázala na posouzení vlivů záměru na životní prostředí řešené stanoviskem EIA ze dne 24. 9. 2019 a na podmínky z něj plynoucí, na ochranu zdroje podzemní vody řešenou vyjádřením společnosti Severočeské vodovody a kanalizace, a. s., ze dne 15. 7. 2019, na vliv činnosti na podzemní vody řešený havarijním plánem schváleným rozhodnutím Městského úřadu Roudnice nad Labem ze dne 26. 2. 2018, na závazné stanovisko Městského úřadu Roudnice nad Labem, vodoprávního úřadu, ze dne 10. 3. 2021 a podmínky v něm uvedené (podkladem pro zpracování tohoto závazného stanoviska byl také hydrogeologický posudek č. 1634/2002 zpracovaný RNDr. Zdeňkem Patzeltem). Všechny tyto dokumenty tvořily součást dokumentace přiložené k žádosti o povolení Změny č. 5; přiloženo bylo též souhlasné závazné stanovisko obce Straškov – Vodochody ze dne 5. 2. 2021 ke Změně č. 5, dokumentace EIA z února 2019, nazvaná *Pokračování v hornické činnosti v dobývacím prostoru Straškov – rozšíření těžby*, zahrnující mimo jiné hlukovou studii včetně autorizovaného měření hluku, rozptylovou studii, hodnocení vlivů záměru na veřejné zdraví a hydrogeologické posouzení a hydraulický model, které zpracoval RNDr. Jiří Starý v prosinci 2018, a posudek záměru *Pokračování v hornické činnosti v dobývacím prostoru Straškov – rozšíření těžby*, který zpracoval v srpnu 2019 RNDr. Dalibor Bílek. Těmito dokumenty osoba zúčastněná na řízení dokládala, že Změna č. 5 neohrozí podzemní vody, životní prostředí ani zdraví obyvatel. Dne 17. 6. 2021 obdržel obvodní báňský úřad souhlasné závazné stanovisko Ministerstva životního prostředí ze dne 16. 6. 2021, č. j. MZP/2021/531/1120, ke Změně č. 5.
36. Soud dále shledal, že žalobce ve správním řízení uplatnil dne 13. 5. 2021 námitky, ve kterých poukázal na údajné pochybení spočívající v nevyřešení střetu zájmů podle § 33 horního zákona, ovšem nespécifikoval, o jaké zájmy z jeho strany mělo jít. V tomto podání žalobce zároveň nesouhlasil s těžbou pod hladinou podzemní vody, a to z důvodu obav, že by mohlo dojít ke ztrátě, omezení nebo znečištění podzemní vody a občané obce by přišli o zdroj pitné i užitkové vody. Vyslovil domněnku, že navrhovaná opatření nezaručují eliminaci negativních dopadů, které mohou být nevratné, a konstatoval nedostatky hydrologického posouzení. Žalobce požadoval komplexní posouzení EIA a nový plán sanace a rekultivace pro celý dobývací prostor. Podotkl, že zeleň, která by odclonila plochu těžby, je třeba vysázet v dostatečném časovém předstihu. K citovanému podání žalobce nepřipojil žádné podklady ani nenavrhl žádné důkazní prostředky k prokázání svých tvrzení. Své výhrady žalobce zopakoval i v odvolání, ke kterému však rovněž nepřipojil žádné podklady ani v něm nenavrhl žádné důkazní prostředky.
37. Vycházejí z těchto zjištění soud konstatuje, že proti řadou důkazů a závazných stanovisek doloženému předpokladu, že v důsledku Změny č. 5 nehrozí reálná újma na životním prostředí (včetně podzemních vod) a na zdraví obyvatel, žalobce postavil toliko svá ničím nepodložená tvrzení, jimiž se pokoušel závěry závazných stanovisek, posudků a vyjádření odborníků zpochybnit. Nepodložená tvrzení, mnohdy vytrhávající jednotlivé věty z celkového kontextu zmíněných závazných stanovisek, posudků a vyjádření odborníků, však podle názoru soudu nepostačují k tomu, aby bylo možno hovořit o tom, že jsou

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

reálně ohroženy zájmy žalobce. Žalobce přitom není oprávněn se dovolávat ochrany zájmů jiných osob; podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu totiž platí, že „... žalobce musí tvrdit zkrácení na svých vlastních subjektivních právech, tj. musí jít o subjektivní práva náležející žalobci, nikoliv třetí osobě“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2013, č. j. 8 As 40/2013-27, nebo ze dne 26. 11. 2009, č. j. 5 As 95/2008-73, případně usnesení rozšířeného senátu téhož soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42, publ. pod č. 906/2006 Sb. NSS).

38. Soud proto uzavírá, že osoba zúčastněná na řízení na základě svého odborného posouzení konkrétních geologických a jiných podmínek v území dospěla ke správnému závěru, že na straně žalobce není reálně a dostatečně intenzivně ohrožen žádný zájem, a tudíž nebylo třeba, aby se žalobcem řešila střet zájmů postupem podle § 33 horního zákona. Správní orgány pak s přihlédnutím k předmětu řízení, jímž byla Změna č. 5 spočívající toliko ve změně technologie úpravy šterkopísku ze suchého třídění na mokré třídění a v umožnění těžby pod hladinou podzemní vody, aniž by se měnil plošný rozsah území, na němž těžba probíhá, podle názoru soudu zcela správně vyhodnotily, že osoba zúčastněná na řízení nebyla ve smyslu § 17 odst. 2 zákona o hornické činnosti povinna ke své žádosti přiložit doklady o vyřešení střetu zájmů s žalobcem. Soud má za to, že správní orgány vyhověly i požadavkům plynoucím z výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 196/2016-133, neboť ve svých rozhodnutích popsaly konkrétní podmínky v území, zdůraznily podstatu Změny č. 5 a na základě svého odborného posouzení uzavřely, že nedojde k zásahu hornické činnosti do zájmů reprezentovaných žalobcem. Žalobcova námitka, že žalovaný povolil rozšíření dobývacího prostoru v rozporu s § 17 odst. 2 zákona o hornické činnosti, neboť žalobce nebyl přizván k řešení střetu zájmů, tudíž není důvodná.
39. Pro úplnost soud dodává, že institut řešení střetu zájmů podle § 33 horního zákona není jediným prostředkem garantujícím ochranu zájmů jednotlivců a účast veřejnosti. V řízení o posuzování vlivů na životní prostředí, jakož i v navazujících řízeních [srov. § 3 písm. g) zákona o posuzování vlivů] má dotčená veřejnost ve smyslu § 3 písm. i) zákona o posuzování vlivů právo na informace, jakož i na uplatnění námitek a na soudní ochranu. V samotném řízení o povolení hornické činnosti pak jsou podle § 18 odst. 1 zákona o hornické činnosti účastníky řízení osoby, jejichž práva a právem chráněné zájmy nebo povinnosti mohou být povolením dotčeny. Prostřednictvím institutu námitek v řízení o povolení hornické činnosti mají všechny (i potenciálně) dotčené osoby právo hájit své zájmy, dbát na striktní dodržování právních předpisů a na důslednost posouzení ze strany orgánů báňské správy i dotčených orgánů státní správy. Těchto práv žalobce v řízení předcházejícím vydání napadeného rozhodnutí využil. V neposlední řadě pak – jak správně poznamenal obvodní báňský úřad – byly zájmy zdůrazňované žalobcem vypořádány ve stanoviscích a vyjádřeních dotčených orgánů k ochraně těchto zájmů příslušných a promítly se též do podmínek, které musí osoba zúčastněná na řízení při své činnosti dodržet.
40. Soud se dále zabýval námitkami upozorňujícími na možné ohrožení podzemních vod. Žalobce především tvrdil, že místní obyvatelé v důsledku probíhající těžby dlouhodobě pozorují úbytek až úplné vymizení vody ve svých studnách a zhoršení její kvality; toto tvrzení však nijak nedoložil, a to ani ve správním řízení, ani v řízení soudním. Podle názoru soudu tak žalobce relevantně nezpochybnil závěry hydrogeologického posouzení RNDr. Jiřího Starého z prosince 2018, závěry posudku RNDr. Dalibora Bílka ze srpna 2019, závazné stanovisko Městského úřadu Roudnice nad Labem, vodoprávního úřadu, ze

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

dne 10. 3. 2021, č. j. MURCE/9915/2021, jehož podkladem byl hydrogeologický posudek č. 1634/2002 zpracovaný RNDr. Zdeňkem Patzeltem, ani stanovisko EIA a potvrzující stanovisko EIA. Prosté tvrzení laika (žalobce) bez jakýchkoli důkazů totiž nemůže mít větší váhu než závěry odborníků a k tomu příslušných dotčených orgánů.

41. K žalobcovu odkazu na vyjádření znalce Ing. Martina Jakoubka, které údajně obec Loucká přiložila ke svému vyjádření ve správním řízení, soud poznamenává, že součástí správního spisu není ani vyjádření znalce Ing. Martina Jakoubka, ani vyjádření obce Loucká, která ve správním řízení, jež vyústilo ve vydání napadeného rozhodnutí, nevystupovala jako jeho účastník. Správním orgánům tak nevznikla povinnost na zmíněná vyjádření, která jim nebyla předložena, jakkoli reagovat. Jak již soud uvedl, správní orgány navíc disponovaly řadou podkladů (včetně závazných stanovisek), které žalobcova nepodložená tvrzení vyvracely.
42. Soud nesdílí žalobcovo přesvědčení, že posudek RNDr. Dalibora Bílka potvrzuje negativní vliv na podzemní vody v obcích Loucká a Straškov – Vodochody. Negativní vliv Změny č. 5 na podzemní vody totiž rozhodně nevyplyvá ze žalobcem akcentovaného zjištění RNDr. Bílka, že hladina podzemní vody již byla v rozporu s tehdy platným plánem otvírky, přípravy a dobývání ložiska štěrkopísku Straškov odkryta. Samotné odkrytí hladiny podzemní vody v minulosti nic nevypovídá o tom, zda s ním byly spojeny nějaké konkrétní negativní vlivy. Soud navíc zdůrazňuje, že Změna č. 5 těžbu štěrkopísku pod hladinou podzemní vody umožňuje, tudíž od jejího pravomocného schválení již nelze hovořit o tom, že by odkrytí hladiny podzemní vody bylo v rozporu s aktuálním zněním plánu otvírky, přípravy a dobývání ložiska štěrkopísku Straškov. Směrem k žalobci soud podotýká, že předmětem správního řízení nebylo posouzení dodržování dosavadního znění plánu otvírky, přípravy a dobývání ložiska štěrkopísku Straškov. To činí žalobcovu poznámku o odkrytí hladiny podzemní vody v rozporu s plánem otvírky, přípravy a dobývání a jeho tvrzení, že obvodní báňský úřad připustil, že podmínka zachování vrstvy štěrkopísku jeden metr nad hladinou podzemní vody nebyla v minulosti vždy dodržena kvůli kolísající hladině podzemní vody, irelevantními.
43. Pro úplnost soud dále upozorňuje na skutečnost, že RNDr. Jiří Starý (odborně způsobilý v oboru hydrogeologie a geologické práce – sanace) ve svém hydrogeologickém posouzení z prosince 2018 uzavřel, že „... z hlediska celkové vodní bilance území představuje těžba pod hladinou podzemní vody, využívání důlní vody pro praní štěrkopísku v rámci provozu lomu a následná existence finální vodní plochy o rozloze cca 10 ha akceptovatelnou změnu ve vodní bilanci, která neovlivní zásadním způsobem hydrologické či hydrogeologické poměry v širším zájmovém území (např. hladiny podzemní vody v přilehlých obcích Straškov, Vodochody, Bříza, aj.). Z výše uvedeného hodnocení vyplývá, že vlivem výstavby záměru nedojde k zásadnímu ovlivnění (zhoršení) dobrého kvantitativního stavu útvaru podzemní vody, vliv záměru na dobrý kvantitativní stav útvaru podzemních vod ID 45300 je málo významný. ... Dlouhodobý vliv těžby na kvalitu podzemní vody je pravidelně kontrolován dynamickými odběry vzorků pro stanovení C10-C40 z vybraných vrtů v oblasti těžebny Straškov a okolí. Obsah tohoto polutantu se v odebraných vzorcích pohybuje pod nebo těsně nad mezí detekce použité analytické metody. Výsledky kvalitativního monitoringu prokazují, že při těžební činnosti a souvisejících pracích dlouhodobě nedochází ke kontaminaci podzemních vod únikem ropných látek. Nedochází tedy k negativnímu ovlivnění či zhoršení dobrého chemického stavu útvaru podzemních vod do budoucna. Za předpokladu dodržení uvedených opatření na úseku ochrany podzemních vod lze konstatovat, že negativní vlivy uvažovaného záměru na dotčený útvar podzemních vod ID 45300 budou nevýznamné a akceptovatelné“ (důraz doplněn soudem).

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

RNDr. Dalibor Bílek ve svém posudku ze srpna 2019 vyslovil, že „*těžba pod hladinou podzemní vody způsobí na dílčích těžebních polích odkrytí hladiny podzemní vody. Vlivem záměru nedojde k významnému ovlivnění kvantitativního stavu dotčeného útvaru podzemní vody. Za předpokladu dodržení uvedených opatření na úseku ochrany podzemních vod lze konstatovat, že negativní vlivy uvažovaného záměru na kvalitativní stav dotčeného útvaru podzemních vod budou nevýznamné a akceptovatelné*“ (důraz doplněn soudem).

44. Lze tedy uzavřít, že podklady, z nichž žalovaný vycházel, reflektují těžbu pod hladinou podzemní vody a výslovně konstatují, že zásadním způsobem neovlivní hydrologické či hydrogeologické poměry v širším zájmovém území. Z tohoto důvodu pak byla vydána i příslušná souhlasná závazná stanoviska. Za dané situace soud shledal, že správní orgány dostatečně zohlednily možné dopady Změny č. 5 na podzemní vody v dané lokalitě. Příslušná žalobní námitka tudíž není důvodná.
45. Další žalobcovy námitky představují jeho nesouhlas se závazným stanoviskem EIA a zejména s potvrzujícím závazným stanoviskem EIA, ze které žalovaný při odůvodnění svého rozhodnutí vycházel.
46. Podle § 149 odst. 1 správního řádu platí, že „*[z]ávazné stanovisko je úkon učiněný správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Správní orgány příslušné k vydání závazného stanoviska jsou dotčenými orgány.*“ Z odstavce 7 tohoto ustanovení plyne, že pokud odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska. Tomuto správnímu orgánu zasílá odvolání spolu s vyjádřením správního orgánu prvního stupně a s vyjádřením účastníků. Úkon, kterým nadřízený orgán dotčeného orgánu v rámci odvolacího řízení potvrdí nebo změní závazné stanovisko dotčeného orgánu, je z hlediska obsahu i formy opět závazným stanoviskem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2015, č. j. 4 As 241/2014-30, publ. pod č. 3214/2015 Sb. NSS).
47. Pokud jde o náležitosti obsahu závazného stanoviska, Nejvyšší správní soud ustáleně judikuje, že „*... na obsah závazného stanoviska nelze v plném rozsahu vztáhnout požadavky, které správní řád, případně další právní předpisy kladou na samostatné správní rozhodnutí*“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2014, č. j. 5 As 6/2013-97, publ. pod č. 3137/2015 Sb. NSS). V rozsudku ze dne 22. 10. 2009, č. j. 9 As 21/2009-150, publ. pod č. 2381/2011 Sb. NSS, nicméně Nejvyšší správní soud zdůraznil, že „*[o]bsah závazného stanoviska, a to zejména v případě negativního závazného stanoviska, by tedy měl alespoň v základní rovině odpovídat požadavkům kladeným na odůvodnění správního rozhodnutí*“. Jedině tak je možné přezkoumat ve správním soudnictví zákonnost závazného stanoviska jako subsumovaného správního aktu, který byl závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí ve smyslu § 75 odst. 2 věty druhé s. ř. s.
48. V rozsudku ze dne 14. 7. 2017, č. j. 4 As 49/2017-32, Nejvyšší správní soud konstatoval, že „*[d]otčené orgány zaujímají ve správním řízení specifické postavení, jejich úkolem je poskytování odborné pomoci správnímu orgánu, který vede řízení, a to v otázkách, v nichž disponují dostatečnými znalostmi a kompetencemi. Tato odborná pomoc má formu vydávání vyjádření, stanovisek, závazných stanovisek atd., jimiž se dotčené orgány vyjadřují k odborným otázkám, které se týkají předmětu správního řízení. V případě posouzení závazného stanoviska dotčeného orgánu v rámci odvolacího řízení hraje obdobnou roli též nadřízený orgán dotčeného orgánu, u kterého si odvolací orgán vyžádal potvrzení nebo změnu závazného stanoviska.*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Dotčené orgány mají povinnost poskytnout správnímu orgánu, který vede řízení, všechny informace důležité pro řízení, nebude-li tím porušena povinnost podle zvláštního zákona (§ 136 odst. 3 správního řádu). Nelze po správních orgánech rozumně požadovat, aby do textu svých stanovisek popisovaly posouzení všech v úvahu přicházejících aspektů, které by mohly vyvolat zásah do některého ze zákonem chráněných zájmů. Pokud je však narušení určitých hodnot účastníkem řízení namítáno, mají dotčené orgány, resp. jim nadřízené správní orgány, povinnost se těmito námitkami zabývat a vydat k nim odborné stanovisko, které se stane podkladem pro rozhodnutí správního orgánu, jenž řízení vede.“

49. Nejvyšší správní soud v minulosti opakovaně zdůraznil význam postupu podle § 149 odst. 7 správního řádu [dříve odstavec 5 (ve znění účinném od 1. 1. 2018 do 31. 12. 2020), resp. odstavec 4 (ve znění účinném do 31. 12. 2017), pozn. zdejšího soudu], tedy povinnosti vyžádat si od nadřízeného orgánu potvrzení nebo změnu závazného stanoviska v důsledku námitek směřujících proti takovému stanovisku. V rozsudku ze dne 17. 3. 2017, č. j. 2 As 230/2016-65, konstatoval, že „... závazné stanovisko dle § 149 správního řádu není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2015, č. j. 10 As 97/2014-127, či též rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2 As 75/2009-113) a ve správním soudnictví je proto lze přezkoumat postupem dle § 75 odst. 2 věty druhé s. ř. s. jakožto subsumovaný správní akt. Je tudíž zřejmé, že odvolací správní orgán je povinen vyžádat potvrzení nebo změnu závazného stanoviska právě v důsledku uplatnění takových námitek, které směřují proti závěrům závazného stanoviska. Je-li tedy závazné stanovisko potvrzeno závazným stanoviskem nadřízeného orgánu, pak dle Nejvyššího správního soudu obvykle postačí ty odvolací námitky, pro něž bylo další závazné stanovisko vyžádáno, vypořádat v rámci rozhodnutí o odvolání odkazem na (v nynější věci potvrzující) závazné stanovisko, doplněné případně citací příslušné jeho části. Naopak není úkolem odvolacího správního orgánu potvrzující závazné stanovisko pro odvolatele blíže interpretovat a posuzovat jeho zákonnost, přezkoumatelnost, věcnou správnost či další obdobné otázky. Takový přezkum původního závazného stanoviska měl být proveden v rámci vydání potvrzujícího (či měnícího) závazného stanoviska, přičemž pokud je v tomto ohledu navazující závazné stanovisko nedostačující, lze se jeho přezkumu domáhat až v případném soudním řízení správním o žalobě proti finálnímu rozhodnutí odvolacího správního orgánu.“
50. K náležitostem odůvodnění revizního závazného stanoviska Nejvyššího správní soud v naposledy citovaném rozsudku uzavřel, že „[r]ovněž s ohledem na výše podaný právní názor Nejvyššího správního soudu, dle kterého je právě nadřízený dotčený orgán státní správy primárně povolán k věcnému vypořádání odvolacích námitek směřujících proti závaznému stanovisku, přičemž odvolacímu správnímu orgánu pak v zásadě postačí pro účely procesního vypořádání takových odvolacích námitek v rozhodnutí o odvolání odkázat na závěry potvrzujícího (případně měnícího) závazného stanoviska, je tedy třeba, aby revizní závazné stanovisko podle § 149 odst. 4 (nyní odst. 7, pozn. zdejšího soudu) správního řádu obsahovalo vyličení odvolacích námitek vztahujících se k revidovanému závaznému stanovisku, dále též hodnocení důvodnosti těchto námitek a konečně i přdestření úvah, které nadřízený dotčený orgán k takovému hodnocení důvodnosti vedly. Neobsahuje-li revizní stanovisko takové náležitosti, lze konstatovat, že je nezákonné.“
51. Vycházejí z těchto závěrů Nejvyššího správního soudu zdejší soud shrnuje, že potvrzující stanovisko EIA, vydané podle § 149 odst. 7 správního řádu, může být v tomto soudním řízení přezkoumáno v režimu § 75 odst. 2 s. ř. s. jako subsumovaný správní akt, a to jak z hlediska jeho přezkoumatelnosti (zda je řádně odůvodněno), tak z hlediska jeho zákonnosti a věcné správnosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

52. Nejprve se soud zaměřil na námitky upozorňující na údajnou nepřezkoumatelnost potvrzujícího stanoviska EIA. Soud nesdílí žalobcův názor, že ministryně životního prostředí v částech e) a f) potvrzujícího stanoviska EIA neodůvodnila své závěry; tyto části podle názoru soudu odůvodnění – byť poměrně stručné – obsahují. Směrem k žalobci soud připomíná, že odůvodnění je třeba vnímat komplexně, v souvislostech a s přihlédnutím k odůvodnění stanoviska EIA, které ministryně životního prostředí přezkoumávala. Zároveň je třeba brát v potaz to, jak byly formulovány odvolací námitky, na které potvrzující stanovisko EIA reagovalo. Soud dále považuje za klíčové, že ve správním řízení se jednalo o změnu platného plánu otvírky, přípravy a dobývání ložiska šterkopísku Straškov spočívající toliko ve změně technologie úpravy šterkopísku ze suchého třídění na mokré třídění a v umožnění těžby pod hladinou podzemní vody, aniž by se měnil plošný rozsah území, na němž těžba probíhá. Pro přezkoumatelnost potvrzujícího stanoviska EIA je proto podle názoru soudu podstatné především to, jak ministryně životního prostředí odpověděla na námitky týkající se nových vlivů, které přináší Změna č. 5.
53. Námitku nezahrnutí prašnosti holého substrátu způsobené větrnou erozí žalobce ve svém odvolání formuloval tak, že jej překvapuje absence metodiky řešící danou problematiku, když určité existují výpočty na odnos ornice způsobený větrnou erozí. Poznamenal, že dotčená plocha sice bude pod úrovní terénu, nicméně na rozdíl od ornice bude odkryta celoročně. Upozornil na převládající západní proudění větru, tj. od pískovny k obci.
54. Problematice prašnosti holého substrátu způsobené větrnou erozí se věnuje část f.3) potvrzujícího stanoviska EIA, ve které ministryně uvedla, že zpracovatel posudku dokumentace EIA tuto námitku vyčerpávajícím způsobem vypořádal na stranách 37 a 38 svého posudku a Ministerstvo životního prostředí se s jeho závěrem ztotožnilo; toto vypořádání bylo provedeno v souladu s požadavky zákona o posuzování vlivů. Soud připomíná, že RNDr. Dalibor Bílek ve svém posudku ze srpna 2019 na straně 38 vyslovil, že *„[p]ožadavek pro zahrnutí prašnosti holého substrátu je nereálný z důvodu nemožnosti začlenění do stávající metodiky (ale také z důvodu případné interpretace výsledků). Odnos větrnou erozí roste s délkou hodnoceného pozemku (na začátku je nulový, roste exponenciálně s jeho délkou, po určité vzdálenosti je konstantní). Jedním z rozhodujících faktorů je rychlost větru, která v posuzované oblasti jen výjimečně přesahuje kritickou rychlost (za kritickou se považuje rychlost 21 – 48 km/h). V případě záměru hraje pozitivní roli umístění ploch pod úrovní terénu a především uplatnění preventivních opatření, která na okolních plochách ohrožených větrnou erozí chybí. Proto lze očekávat, že prašnost holého substrátu bude srovnatelná s okolními plochami a je zahrnuta do charakteristiky pozadí jako stávající stav. V případě extrémních podmínek (větrná smršť apod.) by přirozeně došlo k překročení limitů i bez existence záměru.“* Citovaný posudek zároveň na straně 31 poukázal na stanovisko České inspekce životního prostředí ze dne 3. 6. 2019, č. j. ČIŽP/44/2019/4510, upozorňující na povinnost dodržení platných právních předpisů ochrany ovzduší.
55. Vycházejí z těchto zjištění považuje soud vypořádání předmětné námitky za dostatečné. Především soud odkazuje na výše citovanou judikaturu k přezkoumatelnosti rozhodnutí, podle které není povinností reagovat na každou větu uvedenou v odvolání. Podle názoru soudu tak není na újmu přezkoumatelnosti potvrzujícího stanoviska EIA, že se výslovně nevyjádřilo k poznámce žalobce o chybějící metodice a existenci výpočtů odnosu ornice. Žalobcem zmíněné celoroční odkrytí těžené plochy zjevně bylo zohledněno již v posudku RNDr. Bílka, který upozornil na pozitivní roli umístění ploch pod úrovní terénu a uzavřel, že prašnost holého substrátu bude srovnatelná s okolními plochami a je zahrnuta do charakteristiky pozadí jako stávající stav. Z tohoto závěru, který převzalo stanovisko

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

EIA, jež ministryně životního prostředí poté potvrdila potvrzujícím stanoviskem EIA, je zjevné, že Změna č. 5 z hlediska prašnosti holého substrátu způsobené větrnou erozí nepřináší žádné změny oproti dosavadnímu stavu (žádné změny v tomto smyslu ostatně netvrdil ani sám žalobce), tudíž ani případné nedostatky odůvodnění potvrzujícího stanoviska EIA týkající se dané otázky nemohou mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

56. Žalobci lze přisvědčit v tom, že ve vztahu ke staré hlukové zátěži ministryně životního prostředí skutečně neoznačila příslušné ustanovení nařízení č. 272/2011 Sb. Tento nedostatek však podle názoru soudu nemá vliv na přezkoumatelnost potvrzujícího stanoviska EIA, neboť odůvodnění v části f.5) tohoto stanoviska představuje dostatečnou reakci na žalobcovu odvolací námitku, která možnost užití institutu staré hlukové zátěže zpochybňovala. Ministryně životního prostředí toto žalobcovo zpochybnění vyvrátila tím, že provedenou korekci na starou hlukovou zátěž popsala jako legální instrument vyplývající právě z nařízení č. 272/2011 Sb. Pro úplnost soud dodává, že v daném nařízení lze snadno vyhledat ustanovení, která se staré hlukové zátěže týkají, počínaje definicí v § 2 písm. n), přes způsob jejího určení v § 12 až po stanovení korekcí v příloze 3.
57. Také odpověď na námitku provozu mimo stanovenou denní dobu 6:00 až 22:00 shledal soud dostatečnou. Žalobce v odvolání tvrdil, že hluková studie počítá s provozem jen v uvedené době, avšak žalobce z vlastní zkušenosti ví, že nákladní auta jezdí z pískovny a do ní již před 6:00. Tomuto stručnému a ničím nepodloženému tvrzení podle názoru soudu plně odpovídá i stručné vypořádání v části f.6) potvrzujícího stanoviska EIA, že s ohledem na charakter záměru (předpokládanou dobu expedice suroviny) lze předpokládat, že vliv dopravy mimo stanovenou dobu bude minimální. Soud souhlasí se žalobcem v tom, že neurčité termíny charakter záměru a předpokládaná doba expedice suroviny nebyly specifikovány, nicméně jejich význam je podle názoru soudu zcela zřejmý. Charakter záměru spočívá v tom, že se toliko mění technologie úpravy šterkopísku a umožňuje se těžba pod hladinou podzemní vody v rámci již platného a realizovaného plánu otvírky, přípravy a dobývání ložiska šterkopísku Straškov, což samo o sobě nasvědčuje, že se dosavadní dopravní situace v důsledku Změny č. 5 nijak zásadně nemění. Předpokládaná doba expedice suroviny je přitom logicky omezena dobou provozu těžebny, tj. od 6:00 do 22:00. Úvaha, která k tomu ministryni vedla, je zjevně triviální (pokud těžebna není v provozu, neodbavuje vozidla, tudíž bude v dané době vliv dopravy minimální), a proto nebylo třeba ji výslovně v potvrzujícím stanovisku EIA uvádět.
58. Ani další žalobcova tvrzení nejsou podle názoru soudu způsobilá relevantně zpochybnit potvrzující stanovisko EIA. Žalobce totiž své tvrzení, že část dopravy v současné době probíhá v obou směrech na trase Straškov – Velvary, kde se doprava vůbec nepředpokládala, a že doprava po této trase zásadně omezuje obyvatele obce Straškov, nijak nedoložil. Za této situace považuje soud za zcela přiléhavou reakci potvrzujícího stanoviska EIA, které v části f.4) odkázalo na vyčerpávající vypořádání příslušné námítky na stranách 37 až 39 posudku RNDr. Bílka. Tvrdí-li žalobce, že potvrzující stanovisko EIA nereagovalo na argument, že skladba odběratelů není v čase konstantní, soud poznamenává, že tento dílčí argument byl součástí námítky upozorňující na hluk z dopravy, která byla řešena právě v části f.4) potvrzujícího stanoviska EIA. Soud připomíná, že ani odvolací orgán nemá povinnost reagovat na každou větu odvolání, tím spíše pak nemusí na každou větu odvolání odpovídat revizní závazné stanovisko zpracovávané v režimu § 149 odst. 7 správního řádu. S ohledem na nepodloženost žalobcem tvrzených

skutečností, které byly předmětem dotčené odvolací námitky, trvá soud na tom, že odůvodnění potvrzujícího stanoviska EIA je dostatečné.

59. Žalobce dále obecně tvrdil, že ministryně životního prostředí neodůvodnila své závěry a věcně se nevyjádřila k jednotlivým argumentům, aniž by uvedl, o jaké další závěry či argumenty (nad rámec výše uvedených) se mělo jednat. Soud proto toliko obecně konstatuje, že prostudoval předmětné potvrzující stanovisko EIA a namítané nedostatky neshledal. Lze tedy uzavřít, že potvrzující stanovisko EIA je přezkoumatelné, a tudíž tvoří řádný podklad pro vydání napadeného rozhodnutí. Žalobce se proto mylí, pokud namítá absenci zákonem požadovaného posouzení vlivů na životní prostředí a veřejné zdraví. Příslušná žalobní námitka tak není důvodná.
60. Poté se soud zabýval namítanou nezákonností potvrzujícího stanovisko EIA, kterou žalobce spatřoval v tom, že navzdory nesouhlasu obcí Straškov – Vodochody (podpořeného peticí veřejnosti) a Loucká nebylo v procesu vydání stanoviska EIA nařízeno veřejné projednání.
61. Veřejné projednání je upraveno v § 17 odst. 1 zákona o posuzování vlivů, podle kterého platí, že „*příslušný úřad nařídí veřejné projednání, obdržel-li odůvodněné nesouhlasné vyjádření veřejnosti k dokumentaci. Informaci o veřejném projednání zveřejní příslušný úřad podle § 16 a zašle dotčeným orgánům a dotčeným územním samosprávným celkům nejméně 5 pracovních dnů před jeho konáním.*“
62. Pojem veřejnost je pro účely zákona o posuzování vlivů upraven v § 3 písm. h) tohoto zákona tak, že veřejností se rozumí jedna nebo více osob. V § 3 písm. d) zákona o posuzování vlivů je pro účely tohoto zákona definován dotčený územní samosprávný celek jako územní samosprávný celek, jehož správní obvod alespoň zčásti tvoří dotčené území. Z § 6 odst. 6 (do 31. 7. 2021 odst. 8) zákona o posuzování vlivů přitom vyplývá, že daný zákon důsledně rozlišuje mezi veřejností a dotčenými územními samosprávnými celky; podle tohoto ustanovení platí, že „*[v] veřejnost, dotčená veřejnost, dotčené orgány a dotčené územní samosprávné celky mohou zaslat písemné vyjádření k oznámení příslušnému úřadu do 30 dnů ode dne zveřejnění informace o oznámení. K vyjádřením zaslaným po lhůtě příslušný úřad nepřiblíží.*“ Soud proto ve shodě se žalovaným i se závěry potvrzujícího stanoviska EIA dospěl k závěru, že obec (jakožto dotčený územní samosprávný celek) není veřejností ve smyslu § 3 písm. h) zákona o posuzování vlivů. Odůvodněné nesouhlasné vyjádření obce tudíž podle názoru soudu nezakládá povinnost nařídit veřejné projednání podle § 17 odst. 1 zákona o posuzování vlivů.
63. Na uvedených závěrech nemůže nic změnit ani žalobcem zdůrazňovaná petice občanů, která nebyla adresována Ministerstvu životního prostředí jakožto úřadu příslušnému k případnému nařízení veřejného projednání v procesu vydání stanoviska EIA. Předmětná petice totiž byla adresována obci Straškov – Vodochody, a proto logicky mohla vést jen k tomu, že obec požadavky petice zohlední ve svém vlastním vyjádření. Soud zdůrazňuje, že kterákoli z osob, jež tuto petici podepsaly, mohla své nesouhlasné vyjádření k dokumentaci zaslat přímo Ministerstvu životního prostředí, a vynutit si tak veřejné projednání. To se však nestalo. Soud proto uzavírá, že Ministerstvo životního prostředí nepochybovalo, když s poukazem na absenci vyjádření veřejnosti k dokumentaci (tj. protože neobdrželo žádná odůvodněná nesouhlasná vyjádření veřejnosti k dokumentaci) upustilo od konání veřejného projednání.
64. Soud nesdílí žalobcův názor, že popsany výklad citovaných ustanovení je formalistický. Žalobci lze sice přisvědčit v tom, že podle Aarhuské úmluvy a směrnice o posuzování vlivů je jedním ze základních principů posuzování vlivů na životní prostředí účinná účast Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

veřejnosti, nicméně i přesto je podle názoru soudu třeba trvat na tom, že veřejnost musí svůj požadavek na veřejné projednání uplatnit zákonem předvídaným způsobem (tj. odůvodněným nesouhlasným vyjádřením k dokumentaci v souladu s § 17 odst. 1 zákona o posuzování vlivů), a to u příslušného orgánu. Petici adresovanou jinému orgánu soud nepovažuje za podání, které by zakládalo Ministerstvu životního prostředí povinnost nařídit veřejné projednání.

65. V této souvislosti soud současně poukazuje na výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 196/2016-133, podle kterého „... je zcela v pořádku, že osoby žijící v okolí plánované těžby vyjádřily svůj nesouhlas prostřednictvím petice adresované svým komunálním zástupcům. Tato petice může mít vliv na rozhodování orgánů samosprávy o tom, jak postupovat při vyjednávání s těžební organizací, pro její zohlednění v řízení o povolení hornické činnosti však chybí zákonný podklad.“ Zdejší soud k tomu dodává, že zákonný podklad pro zohlednění petice nelze nalézt ani v § 17 odst. 1 zákona o posuzování vlivů. Lze proto uzavřít, že žalobcem namítané chybějící veřejné projednání nezpůsobuje nezákonnost stanoviska EIA ani potvrzujícího stanoviska EIA, neboť veřejnost se k dokumentaci EIA nevyjádřila, tudíž nevystala povinnost veřejné projednání uskutečnit. Příslušná žalobní námitka tak není důvodná.
66. Další vady potvrzujícího stanoviska EIA spatřoval žalobce v tom, že nebylo vyhověno jeho požadavku na zákaz těžby a rekultivačních aktivit v noční době. Soud zdůrazňuje, že obvodní báňský úřad do výroku svého rozhodnutí ze dne 23. 9. 2021, jež bylo potvrzeno žalobou napadeným rozhodnutím, převzal mimo jiné podmínku ze stanoviska EIA: „Neprovádět těžbu ani rekultivační aktivity v noční době dříve, než bude ověřeno dodržení hlukových limitů autorizovaným měřením.“ Z této podmínky logicky vyplývá, že případná budoucí těžba či rekultivační aktivity v nočních hodinách budou muset splňovat hlukové limity platné pro noční dobu, což bude muset osoba zúčastněná na řízení prokázat autorizovaným měřením. K žalobcovu tvrzení, že se těžba neustále přibližuje k obytné zástavbě, soud opakuje, že Změna č. 5 nijak nemění dosavadní plošné vymezení prostoru, ve kterém těžba probíhá, pouze umožňuje, aby se těžilo ve větší hloubce, neboť dovoluje těžit i pod hladinou podzemní vody. Žalobcův argument, že se těžba přibližuje k obytné zástavbě, proto ve vztahu ke Změně č. 5 neobstojí.
67. Žalobci lze přisvědčit v tom, že Krajská hygienická stanice Ústeckého kraje ve svém vyjádření ze dne 12. 6. 2019 nedoporučila záměr ke kladnému projednání, neboť posouzení hlučnosti nebylo provedeno komplexně a vyhodnocení z hlediska vlivu na zdraví mohlo být podhodnocené, a že hluková studie i posudek RNDr. Bílka upozorňují na možné překročení hlukových limitů při těžbě v nočních hodinách. Právě tyto výhrady však vedly ke stanovení výše citované podmínky bránící provádění těžby a rekultivačních aktivit v noční době, dokud nebude autorizovaným měřením ověřeno, že hlukové limity budou dodržovány. Podle názoru soudu tak napadené rozhodnutí společně s rozhodnutím obvodního báňského úřadu poskytuje záruku, že těžba a rekultivační aktivity v nočních hodinách nebudou překračovat hlukové limity. Za těchto podmínek pokládá soud žalobcem požadovaný úplný zákaz těžby a rekultivačních aktivit v nočních hodinách za nepřiměřeně omezující. Neakceptování žalobcovu požadavku tak podle názoru soudu nezakládá vadu potvrzujícího stanoviska EIA a tato žalobní námitka není důvodná.
68. K námitce upozorňující na údajnou nedostatečnost podmínky používat při rekultivaci pro vyplnění vytěženého prostoru výhradně místní materiál soud připomíná, že dokumentace EIA vychází z toho, že v rámci rekultivace vznikne jezero o rozloze cca 10 ha (v tomto rozsahu dojde k trvalému odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu – srov. stranu 19 posudku RNDr. Bílka). Se vznikem jezera počítají i podmínky stanoviska EIA pro fázi Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

ukončení provozu – v podmínce č. 21 se hovoří o tvarování břehů a hloubkových poměrech ve vzniklém jezeře umožňujících provedení biologické rekultivace, v podmínce č. 24 je stanoveno, že na vodní nádrži nebude vyhlášen rybářský revír, případné účelové rybářské hospodaření bude projednáno s vodoprávním orgánem a orgánem ochrany přírody, a podmínka č. 25 vyžaduje po dobu tří let po ukončení rekultivačních prací pravidelně sledovat kvalitu vody v nádrži v rozsahu stanoveném po dohodě s vodoprávním úřadem. Podle názoru soud je tedy zřejmé, že odtěžený materiál do značné míry nahradí voda v nově vzniklém jezeře. Argument, že z principu rekultivace (vrácení skrývky na původní plochu zmenšenou o jezero) je zřejmé, že materiálu bude dostatek, proto soud pokládá za logický a dostatečný.

69. Soud dále podotýká, že žalobcem zpochybněná podmínka „*Při rekultivaci používat pro vyplnění vytěženého prostoru výhradně místní materiál*“, kterou formulovalo stanovisko EIA a kterou následně převzal obvodní báňský úřad do odůvodnění svého rozhodnutí, představuje dostatečnou reakci na žalobcovu (toliko spekulativní) obavu, že místní materiál nebude pro vyplnění vytěženého prostoru stačit a že prostor bude vyplněn odpady. Povinnost používat při rekultivaci pouze místní materiál podle názoru soudu zjevně brání tomu, aby byl prostor vyplněn odpadem. Ostatně i RNDr. Bílek v reakci na podobnou obavu formulovanou obcí Straškov – Vodochody (zavázení těžebny odpadem) ve svém posudku k dokumentaci EIA na straně 41 uvedl, že požadavek nezavázení těžebny uvedenými materiály je akceptován a zahrnut do podmínek závazného stanoviska.
70. K námitce nedostatečnosti stručného popisu rekultivace v dokumentaci EIA soud opakuje, že předmětem správního řízení byla toliko Změna č. 5 spočívající toliko ve změně technologie úpravy šterkopísku ze suchého třídění na mokré třídění a v umožnění těžby pod hladinou podzemní vody. Pro účely posouzení této změny pokládá soud stručný popis rekultivace za dostatečný a dodává, že ani sám žalobce nespecifikoval, v čem konkrétně podle něj údajná nedostatečnost spočívá. Soudu nepřisluší za žalobce domýšlet konkrétní výhrady, a proto jen v obecné rovině uzavírá, že stanovisko EIA zhodnotilo vlivy rekultivace území pro účely Změny č. 5 dostatečně a stanovilo podmínky zajišťující náležitou ochranu životního prostředí a veřejného zdraví. Stanovisko EIA tak podle názoru soudu v tomto ohledu nevykazuje vady, které by potvrzující stanovisko EIA muselo napravovat. Příslušná žalobní námitka proto není důvodná.
71. Žalobce dále namítal, že využití korekce hlukové zátěže není namístě, resp. je nezákonné. Soud konstatuje, že pojem stará hluková zátěž je definován v § 2 písm. n) nařízení č. 272/2011 Sb. tak, že jde o „*hluk v chráněném venkovním prostoru a chráněných venkovních prostorech staveb působený dopravou na pozemních komunikacích nebo drahách, který existoval již před 1. lednem 2001 a překračoval hodnoty hygienických limitů stanovené k tomuto datu pro chráněný venkovní prostor a chráněný venkovní prostor stavby.*“ Podrobnější pravidla pro zjištění staré hlukové zátěže upravuje § 12 nařízení č. 272/2011 Sb., korekce pak stanoví příloha 3 tohoto nařízení. Soud proto shledal, že využití korekce staré hlukové zátěže platná právní úprava umožňuje, tudíž je obecně nelze označit za nezákonné. Vzhledem k tomu, že žalobce blíže nespecifikoval, v čem měla údajná nezákonnost provedené korekce spočívat, resp. proč nebyl tento postup namístě, soud toliko odkazuje na argumentaci obsaženou v potvrzujícím stanovisku EIA, že korekce na starou hlukovou zátěž byla použita v souladu s příslušnými ustanoveními nařízení č. 272/2011 Sb. Ani tato (poměrně obecná) žalobní námitka tak není důvodná.
72. Vycházeje z výše uvedeného soud nesdílí žalobcův názor, že potvrzující stanovisko EIA nenapravilo vady stanoviska EIA spočívající v nedostatečném zhodnocení vlivů dopravy. Soud má naopak za to, že vlivy dopravy byly v procesu EIA – s přihlédnutím k opakovaně Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

soudem připomínané podstatě Změny č. 5 – zhodnoceny dostatečně. Žalobcův prostý, ničím nepodložený nesouhlas s příslušnými závěry na tom nemůže nic změnit.

73. Zbývající žalobní námitky (rekapitulované v odstavci 9 tohoto rozsudku) žalobce pojal jako výčet údajných dalších vad napadeného rozhodnutí, stanoviska EIA a potvrzujícího stanoviska EIA, aniž by u většiny z nich předestřel jakoukoli argumentaci. Soudu nepřísluší argumenty za žalobce domýšlet, a proto i jeho odpověď na tyto námitky bude stručná.
74. K námitkám upozorňujícím na záměrné rozdělení záměru na dvě samostatně posuzované části, ačkoli mezi jejich posouzením uplynul pouze rok, a na údajně nedostatečné posouzení kumulativních vlivů jednotlivých etap rozšíření dobývacího prostoru a vlivů těžby v lomu Straškov a v blízkém lomu Ledčice soud odkazuje na podrobné vypořádání totožných námitek v potvrzujícím stanovisku EIA (srov. strany 3 až 5) a v napadeném rozhodnutí na straně 5. Podobně ve vztahu k namítané absenci podmínky zpracování nového plánu sanace a rekultivace v návaznosti na nově navrhovanou vodní plochu ve stanovisku EIA soud odkazuje na vypořádání totožné námitky v potvrzujícím stanovisku EIA (srov. strany 5 a 6) a v napadeném rozhodnutí na straně 5. K námitce nezahrnutí prašnosti holého substrátu způsobené větrnou erozí do posouzení soud odkazuje na vypořádání totožné námitky v potvrzujícím stanovisku EIA (srov. stranu 8) a v napadeném rozhodnutí na straně 6. K blíže nespecifikované námitce, že rozdělení dopravy jedoucí z pískovny neodpovídá odhadu hlukové studie (žalobce nevysvětlil, v čem konkrétně neodpovídá), soud odkazuje na vypořádání podobné námitky v potvrzujícím stanovisku EIA (srov. stranu 8) a v napadeném rozhodnutí na straně 7. Vzhledem k tomu, že žalobce na tuto argumentaci v žalobě nijak věcně nereagoval (neuvedl, v čem spatřuje její nesprávnost apod.), považuje soud tento odkaz za dostatečnou reakci na předmětné žalobní námitky.
75. S ohledem na výše uvedené soud nesdílí žalobcův názor, že stanovené podmínky nebudou způsobíle dosáhnout dostatečného stupně ochrany životního prostředí.
76. Namítá-li žalobce, že do stanoviska EIA nebyla zahrnuta podmínka vyplývající z vyjádření Krajského úřadu Ústeckého kraje, které požadovalo, aby součástí technických a organizačních opatření byla povinnost používat k odvozu pouze vozidla, která jsou opatřena plachtou či jiným zařízením zamezujícím úletu či úniku převáženého materiálu, soud konstatuje, že do podmínek stanoviska EIA není třeba zahrnovat pravidlo, které vyplývá z platné právní úpravy. V tomto případě jde o povinnost danou zákonem o silničním provozu, který stanoví povinnost řidiče zajistit bezpečnou přepravu nákladu [srov. § 5 odst. 1 písm. i)] a ukládá povinnost umístit a upevnit náklad tak, aby neznečišťoval nebo nepoškozoval pozemní komunikaci (srov. § 52 odst. 2), a při přepravě sypkých substrátů zajistit náklad tak, aby nedocházelo k jeho samovolnému odlétávání (srov. § 52 odst. 6). Citovaný požadavek Krajského úřadu Ústeckého kraje tedy musí řidiči vozidel vjíždějících do pískovny a vyjíždějících z ní plnit na základě platné právní úpravy, a přidávat takovou podmínku do stanoviska EIA nebo do rozhodnutí obvodního báňského úřadu by tak podle názoru soudu bylo nadbytečné. Příslušná žalobní námitka proto není důvodná.
77. Lze tedy uzavřít, že stanovisko EIA ani potvrzující stanovisko EIA nevykazují žalobcem tvrzené nedostatky, jsou přezkoumatelná a zákonná, tudíž správní orgány nepochybily, pokud z nich při svém rozhodování vycházely.
78. Soud vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

79. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.
80. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení o žalobě, neboť podle § 60 odst. 5 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, a v předmětném řízení soud osobě zúčastněné na řízení žádné povinnosti neuložil.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 20. března 2023

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.